

ת"פ 41759/01/17 - מדינת ישראל נגד נ א

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 41759-01-17 מדינת ישראל נ' א (עציר)

בפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

המאשימה מדינת ישראל

באמצעות תביעות נגב

נגד

נ א (עציר) על-ידי בא-כוחו עו"ד דודי אביטן

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין ובהתאם להוראת סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי אציין כי מצאתי לזכות את הנאשם מן האישומים הראשון והשני (למעט עבירת איומים אחת) ולהרשיעו במיוחס לו באישומים השלישי והרביעי.

כללי

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של היזק לרכוש במזיד, ניסיון להיזק לרכוש במזיד, איומים (8 עבירות), החזקת סכין, תקיפת שוטר במילוי תפקידו (4 עבירות), מעשה מגונה בפומבי, העלבת עובד ציבור, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו (2 עבירות), הפרת הוראה חוקית ותקיפה סתם (בן זוג), לפי הוראות סעיפים 186, 273, 349, 275, 288, 287, 287 (א) ו-382 (ב) לחוק העונשין, בהתאמה.

על פי המתואר באישום הראשון, בתאריך 7.1.17 סמוך לחצות הגיע הנאשם לביתה של זוגתו י ח (להלן: "י") *** בבאר שבע כשהוא תחת השפעת אלכוהול, דפק בחוזקה על דלת הבית וקרא לה לצאת החוצה. בתוך כך, אימה של י, גב' פ ח (להלן: "המתלוננת") פתחה את דלת הבית, הודיעה לנאשם שי איננה בבית וביקשה שישליך חפץ מתכתי שהחזיק בידו.

סמוך לאחר המתואר עזב הנאשם המקום ושב כעבור כרבע שעה וגרם נזק בזדון לדלת הכניסה בכך שבעט וקילף הציפוי החיצוני שלה. באותו מעמד איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה ובגופם של בני משפחתה באומרו שיהרוג את י ויתאבד על כל בני משפחתה.

עוד מתואר באישום זה כי המתלוננת התקשרה למשטרה, ובהמשך, סמוך לשעה 00:29, אותר על ידי שוטרים בבניין מגוריו ברחוב ** בבאר שבע כשהוא מנסה להסתתר ומחזיק בידיו בסכין מחוץ לתחום ביתו, לא למטרה כשרה. אירוע זה יכונה להלן ולשם הנוחות: "אירוע ראשון".

על פי המתואר באישום השני, ביום 10.1.17, בסיום חקירתו של הנאשם בתחנת משטרת באר שבע, בגין האמור באישום הראשון, שוחרר הנאשם בהחלטת קצינת משטרה בתנאי שלא יכנס לבית המתלוננת במשך 15 ימים וכן שלא ייצור או ייפגש עימה במשך 30 ימים.

כעולה מאישום זה, בתאריך 14.1.17, סמוך לשעה 14:00, נכנס הנאשם לבית המתלוננת כדי לראות את בנו המשותף עימה, ולאחר שראה אותו ביקש לקחת אותו עימו, אולם המתלוננת התנגדה והזעיקה את בתה כדי שתיקח הנאשם מהבית. הנאשם המתין לי ליד בית המתלוננת, וכשהיא הגיעה למקום תקף אותה הנאשם בכך שבעט ברגלה. באותו מעמד איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה של י באומרו שיחזור, ירצח את י ויחתוך את פניה.

בהמשך, סמוך לשעה 00:42, התקשר הנאשם למכשיר הטלפון של המתלוננת, אמר לה: "**זונה שרמוטה**" ואיים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה ובגופם של בני משפחתה באומרו שיזיין וירצח אותם וישרוף את הבנות הקטנות שלה. סמוך לאחר מכן, בשעה 3:00 לערך, הגיע הנאשם לבית המתלוננת, קרא לי, בעט בדלת הכניסה וחיבט בה במוט עץ. משהודיעה המתלוננת לנאשם כי היא מזעיקה את המשטרה איים עליה הנאשם בפגיעה שלא כדין בגופה של י באומרו שיעשה לה "פנס" (חתך) בפנים. במעמד המתואר הפר הנאשם ההוראה החוקית שניתנה על ידי קצינת המשטרה. אירוע זה יכונה להלן ולשם הנוחות: "**אירוע שני**".

על פי המתואר באישום השלישי, בתאריך 15.1.17 סמוך לשעה 12:08 בתא המעצר בתחנת משטרת באר שבע, עת ששהה הנאשם במעצר בגין המיוחס לו באישומים הראשון והשני, איים הנאשם על קצין המשטרה יורי מז'ובובסקי אשר שאל אותו לשמו, באומרו: "**מי אתה, יא בן זונה, שרמוטה, שוטר מזדיין, כנס אליי, אזיין אותך בתחת פה**", זאת תוך שהוא מאיים לשפוך עליו ועל שוטרים שהיו עימו קפה מתוך כוס. סמוך לאחר מכן תקף הנאשם את הקצין בכך שירק על גרונו.

עוד מתואר באישום זה כי סמוך לשעה 12:45 איים הנאשם בפגיעה בגופו של חוקר המשטרה אורי תורג'מן שלקחו מתא המעצר לחקירה במשרדי החקירות, באומרו: "**אני מניאק אם אני לא אפתח את אמא שלך, אני אפתח לך את התחת לך למצוץ, אל תשכח שעצרת אותי בילדות אני אזיין אותך**". הנאשם סירב להיכנס לחדר החקירות לבקשת השוטר, ועת שהשוטר הובילו לתא המעצר שב הנאשם ואיים עליו בפגיעה בגופו בכך שאמר לו שהוא "**מניאק**" ו"בן זונה" וכן אמר לו "**סתום לפני שאני אירק עליך**".

באותו מעמד, הבחין הנאשם בחוקר המשטרה מיכאל עקנין שישב במשרדו בתחנה, העליב אותו בכך שפנה אליו בצעקות באומרו: "**גם אותך אני אזיין בתחת, אני אכניס לך זין לפה**".

סמוך לשעה 16:20 בתא המעצר תקף הנאשם את השוטרים ולריה זלטופולסקי ודניאל ויימן אשר שמרו על עצורים, בכך שקרא לשוטר דניאל "**בן שרמוטה**" וירק על חולצתו, קרא לשוטרת ולריה "**בת שרמוטה**" וירק עליה, והשליך לעברם מזון. הנאשם עשה מעשה מגונה בפומבי לפני השוטרת ולריה בכך שחשף לפניו את איבר מינו ואמר לה: "**את גם יכולה למצוץ לי אותו**" וזאת לצורך גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים. לאחר מכן, תקף הנאשם את השוטרת ולריה בכך

שירק עליה ושפך עליה מים תוך שאומר לה: "**בת זונה, יא רוסייה, לכי תעבדי בצומת זונה מסריחה**". בהתנהגותו עשה הנאשם מעשה בכוונה להפריע לשוטרים במילוי תפקידם.

על פי המתואר באישום הרביעי, בתאריך 15.1.17 סמוך ולפני השעה 20:43 נלקח הנאשם על יד השוטר גיא בייטמן מבית המעצר לבדיקות בבית החולים "סורוקה" בבאר שבע, אותו תקף הנאשם בכך שבעט בגופו פעמים מספר וניסה להכותו בידיו. לאחר שהשתלט השוטר על הנאשם בסיוע מאבטח בית החולים אוראל קרויטורו, איים הנאשם על השוטר והמאבטח בפגיעה שלא כדין בגופם באומרו לשוטר שהוא יזיין אותו ואת המאבטח ושימצא אותו בחוץ, וכן אמר למאבטח כי יהרגו.

סמוך לאחר מכן, משביקש השוטר להכניס הנאשם לבדיקה בחדר הרופא, שב הנאשם ותקף את השוטר בכך שהכה בו בפניו תוך שמעיף את משקפיו של השוטר ואחר כך בעט בו פעמים מספר. באותו מעמד ניסה הנאשם לגרום נזק בזדון ושלא כדין למשקפי השוטר בכך שניסה לשבור אותם ברגליו לאחר שנפלו ארצה. בהתנהגותו עשה הנאשם מעשה בכוונה להפריע לשוטר במילוי תפקידו. אירוע זה יכונה להלן ולשם הנוחות: "**אירוע שלישי**".

זירת המחלוקת

במענה לכתב האישום, כפר הנאשם במיוחס לו באישום הראשון, למעט העובדה שהיה במקום. כך גם הודה הנאשם בהחזקת סכין כמתואר בסעיף 6, אולם טען כי החזיקה למטרה כשרה, כפי שניתן ללמוד מצורתה וחזותה.

ביחס לאישום השני כפר הנאשם במיוחס לו בסעיפים 3-8. לצד זאת הודה באמור בסעיפים 1 ו-2 אולם ביחס לכך טען כי קצינת המשטרה לא אמרה לו דבר ביחס לאי-יצירת קשר עם המתלוננת.

אשר לאישום השלישי, הנאשם הודה כי קילל את השוטר יורי מז'ובובסקי וירק עליו, אולם טען כי לא הייתה לו כוונה שהיריקה תפגע בו. הנאשם שלל כל השמעת איומים כלפי השוטרים מז'ובובסקי, אורי תורג'מן ומיכאל עקנין, וכן כפר בהעלבתו של האחרון. כך גם שלל הנאשם השלכת מזון לעברם של השוטרים ולריה זלטופולסקי ודניאל ויימן אולם הודה כי תקף אותם, קילל אותם וירק עליהם. כך גם הודה כי העליב את השוטרת ולריה. לצד זאת, כפר כי חשף איבר מינו לפניה או תקף אותה כפי המתואר בסעיף 8.

ביחס לאישום הרביעי כפר הנאשם במיוחס לו. לגרסת ההגנה, באותו מקרה סרב השוטר בייטמן ללוות הנאשם לשתות מהקולר הסמוך על פי בקשתו, ואמר לו לשתות מהברז שהיה במקום. בתגובה החל הנאשם ללכת לכוון הקולר בעודו אזוק בגפיו, ובעקבות זאת החל השוטר להכותו. הנאשם ניסה להתנגד למכות שקיבל.

פרשת התביעה

מטעם התביעה הוגשו מוצגים רבים אשר סומנו ת/1-17 והעידו 14 עדים על פי הסדר הבא: עד תביעה 6, דורון גוזלן;

עד תביעה 11, דניאל ויימן; עד תביעה 10, ארטור אשורוב; עד תביעה 8, הגוס טזזאי; עד תביעה 2, אברהם השאש; עד תביעה 4, יורי מז'ובובסקי; עד תביעה 13, מיכאל עקנין; עד תביעה 9, יעקב מישוריס; עד תביעה 17, אוראל קרויטורו; עד תביעה 3, גיא בייטמן; עדת תביעה 15, ולריה זלטופולסקי; עדת תביעה 12, חן אבוטבול; עדת תביעה 14, אורי תורג'מן; עדת תביעה 1, פ.ח.

תמצית עדויות עדי התביעה

הואיל ובמסגרת פרק הדיון וההכרעה יידרש בית המשפט באופן קונקרטי לחלקים הרלוונטיים בכל עדות שנשמעה בבית המשפט, בשלב זה של הכרעת הדין תיפרש רק תמצית גרסאותיהם של עדי התביעה, על פי סדר האישומים.

עד תביעה 1, פ.ח (אישומים 2+1)

המדובר במתלוננת בתיק, אימה של י, בת זוגו של הנאשם. בעדותה סיפרה כי ביום 8.1.17 סמוך לשעת חצות התקשר אליה הנאשם וקילל, והיא ניתקה את הטלפון (עמ' 14, ש' 15, 16, 18, 34). לאחר מכן הגיע הנאשם לביתה, חיפש את בתה י וביקש שתפתח לו הדלת. כשפתחה לו הדלת הוא נכנס פנימה ומשלא מצא את י החל לקלל אותה ואת הילדים ויצא החוצה (עמ' 13, ש' 27, 29, 31; עמ' 14, ש' 26). זו הבחינה כי הנאשם אחז חפץ כלשהו בידו אולם לא הצליחה לראות את סוג החפץ והואיל וחדר המדרגות היה חשוך. הלה בעט ושרט את הדלת (עמ' 17, ש' 27, 29). לדבריה, בשעה 3:00, ולא כעבור רבע שעה כמופיע בכתב האישום, חזר הנאשם, דפק בדלת וקרא לי, אולם בפעם זו לא פתחה לו המתלוננת את הדלת, הוא החל לצעוק ולקלל, והיא התקשרה למשטרה (עמ' 14, ש' 31, 32, 36, 37; עמ' 16, ש' 38) ואף הלכה להגיש תלונה. כשחזרה בליווי השוטרים, חיפשו אלה את הנאשם ולא מצאו אותו. הוא התקשר אליה אך היא חסמה את המספר שלו. בהמשך חזר ודפק שוב בדלת, היא התקשרה שוב למשטרה והשוטרים הגיעו לביתה ולאחר מכן חיפשו את הנאשם (עמ' 17, ש' 5, 6, 10, 12, 16-17, 22, 24).

ביחס לאירוע מיום 13.8.17 סיפרה העדה כי הנאשם הגיע לביתה בצוהריים וביקש לראות את בנו. היא פתחה לנאשם את הדלת, הוא ראה את בנו, נישק אותו והלך (עמ' 15, ש' 5-7). זו העידה מפורשות כי באותה סיטואציה הנאשם לא קילל כלל ובשונה ממה שנכתב בעדותה במשטרה, הנאשם עזב את הבית באווירה נעימה (עמ' 15, ש' 35). זו העידה כי בתה י סיפרה לה שפגשה את הנאשם מחוץ לבית והוא בעט בה, קילל וצעק עליה, אך הבהירה כי לא ראתה את האמור בעיניה. כך גם ביקשה לחדד כי מי שאמרה לנאשם באותה סיטואציה שאם לא ילך היא תתקשר למשטרה הייתה בתה י, ובתגובה איים עליה הנאשם כי הוא יחזור וירצח אותה ויחתוך לה את הפנים. הלה הדגישה כי מדובר בדברים שלא קלטה בחושיה אלא נמסרו לה על ידי בתה (עמ' 15, ש' 24, 25, 31, 35, 41, 42). לדבריה לא רצתה להגיש תלונה במשטרה מתוך התקווה שהנאשם יירגע והגנה על שלמות התא המשפחתי (עמ' 16, ש' 3, 9).

עד תביעה 10, ארטור אשורוב (אישום 1)

המדובר בשוטר סיור שקיבל קריאה בעקבות פנייתה של המתלוננת למוקד 100 בתאריך 8.1.17 ותפס סכין על גופו של הנאשם (ת/5). הלה שוחח עם המתלוננת ובהכוונתה הגיע למקום יחד עם שותפו. כשנפגש עם המתלוננת זו סיפרה כי בן הזוג של בתה בשם נ השתולל, איים "להתאבד עליהם" וגרם נזק לדלת הכניסה, ומסרה את פרטיו וכתובת מגוריו

(עמ' 12, ש' 7, 9, 14-25; עמ' 13, ש' 23, 24). בעקבות זאת הגיע השוטר יחד עם שותפו לבית מגורי אימו של הנאשם, ומצא את הנאשם בחדר המדרגות בקומה מעל כשהוא יושב בצורה שפופה ובכיסו סכין מטבח (עמ' 12, ש' 23, 24, 29, 32; עמ' 13, ש' 28).

בחקירתו הנגדית שלל כי בדק אם נגרמו לדלת הכניסה נזקים כלשהם (עמ' 14, ש' 20). ביחס למצבו של הנאשם ציין כי לא מתפקידו לחוות דעה בעניין, אולם זה אישר כי לא זיהה סימנים כלשהם המעידים על היותו של הנאשם תחת השפעת חומרים כלשהם, ולו היה מבחין בדבר היה מציין זאת בדו"ח (עמ' 15, ש' 22, 24). עם זאת בהמשך ציין כי הנאשם עמד במרחק 2 מטרים ממנו ועל כן לא יכול היה להריח ריח של אלכוהול (עמ' 16, ש' 11-16).

עד תביעה 9, יעקוב מישוריס (אישום 1)

המדובר בסייר שביצע פעולות לאיתור הנאשם והגיע לכתובת ביתה של המתלוננת בעקבות פנייתה למוקד 100. הלה העיד כי לא ידוע לו על נזק שנגרם לדלת, אולם ציין כי אם היה רואה נזק היה מתעד זאת (עמ' 6, ש' 5-7).

עד תביעה 6, דורון גוזלן (אישום 1)

המדובר בשוטר שערך שני מזכרים וגבה הודאה מהנאשם (ת/1-3 בהתאמה), אשר הוגשו בהסכמה וייתרו את עדותו בתיק.

עד תביעה 11, דניאל ויימן (אישום 3)

המדובר בסייר ששמר על הנאשם, כמו גם על יתר העצורים בתאי המעצר, בזמנים הרלוונטיים לאישום השלישי, והגיש דו"ח פעולה (ת/4). לגרסתו, במהלך המשמרת בעודו שומר על הנאשם בתא המעצר, בוצעה על ידי קצין אג"מ (יורי, עד תביעה 4) בדיקה שגרית בתאי העצורים והמעוכבים המכונה "מחיצת מגן" שמטרתה לוודא "שהכול מתנהל כשורה". במהלך הבדיקה החל הנאשם לקלל את יורי ולהשתולל ואף הזמין אותו "להיכנס לתא". בהוראתו של יורי הלך השוטר ויימן להביא אזיקים והעבירם ליורי. יורי החל לנסות לאזוק הנאשם אולם הנאשם שוב השתולל, קילל וירק לכיוון פניו של יורי (עמ' 6, ש' 16-10, 19, 21-23; עמ' 7, ש' 14). בחקירתו הנגדית לא זכר העד לומר אם הקצין יורי נכנס לתוך התא שבו שהה הנאשם אם לאו (עמ' 9, ש' 3).

עוד סיפר העד כי סמוך לשעה 16:00, עת שמר על הנאשם בתא המעצר יחד עם השוטרת ולריה (עדת תביעה 15), הוציא הנאשם את חלון תא העצורים, קילל את השוטר ויימן, השליך אוכל לכיוונו ולכיוונה של השוטרת ולריה וירק לעברם ואף פגע בכתפו של השוטר ויימן (עמ' 7, ש' 26-30). הלה לא זכר לומר באיזה שלב הגיע החוקר טזזהלחקור את הנאשם (עמ' 10, ש' 7, 24).

עדת תביעה 15, ולריה זלטופולסקי (אישום 3)

המדובר בסיירת אשר הייתה נוכחת באירועים מ-15.1.17 ואף תיעדה את המתרחש בטלפון הנייד שלה (ת/14). לגרסתה, במהלך המשמרת, כששמרה על העצורים בתחנת המשטרה יחד עם שותפה השוטר ויימן, בעקבות כך שחוקר המשטרה גדי רצה להוציא את הנאשם להשלמת חקירה, החל הנאשם לתקוף, לזרוק דברים, אוכל, בקבוק מים, שפך עליהם מים, קילל אותה במילים "**בת שרמוטה, בת זונה**", אחרי זה הוציא את איבר מינו ואמר לה שיכולה למצוץ אותו, לאחר מכן ירק עליה פעמיים, וטרם החלה לצלם את הסרטון (עמ' 23, ש' 11-7, 16; עמ' 24, ש' 10). הלה שללה כי הבחינה בנאשם בנאשם יורק בשוטר אחר מלבדה (עמ' 24, ש' 21, 23).

עד תביעה 8, הגוס טזזאי (אישום 3)

המדובר בחוקר אשר גבה הודעות מהנאשם (ת/6, ת/7) וערך מזכרים (ת/8, ת/9). ב-15.1.17 סביב השעה 16:00 ביקש החוקר טזזאי מהנאשם שיתלווה אליו לחדר החקירות אולם לא הצליח לדבר עם הנאשם שהיה כעוס ועצבני וסירב להגיע לחקירה. בסופו של דבר בחקירה לא שיתף הנאשם פעולה (עמ' 18, ש' 5-3, 11). עד זה לא ראה את הנאשם יורק לכיוון אחד השוטרים (עמ' 19, 29, 31).

עדת תביעה 12, חן אבוטבול (אישום 3)

עדה זו נכחה באירועים מ-15.1.17 ותיעדה בטלפון הנייד שלה חלק מהאירועים. הסרטון לא נכלל בחומרי החקירה ולא הוגש לבית המשפט, אולם הוצג לפני בית המשפט וההגנה במהלך עדותה של העדה. מזכר שערכה סומן ת/15.

לדבריה, היא עמדה מחוץ לתא העצורים, ובעקבות השתוללותו של הנאשם, שכללה קללות, אימים ויריקה לכיוון הפנים של השוטר יורי, נכנסו השוטרים לתאו על מנת לערוך חיפוש על גופו ולכבול אותו (עמ' 28, ש' 7, 9, 10, 18). לאחר שירק הנאשם בפניו של יורי החלה השוטרת אבוטבול להסריט את המתרחש (עמ' 27, ש' 26-25; עמ' 28, ש' 14-13) בשלב מסוים נקטע הסרטון מסיבה שאינה זכורה לעדה (עמ' 27, ש' 9, 25-27).

בחקירתה הנגדית נתבקשה העדה לספק הסבר לכך שהדבר הראשון שמצולם הוא הנאשם מכחיש שירק על מאן דהו, ובמענה לכך השיבה כי הדבר אכן התרחש ואין סיבה להמציא דבר כזה. מעבר לכך ציינה כי בהמשך הנאשם אמר "**אני אתן לך שמוחטה לפנים**".

עד תביעה 2, אברהם השאש (אישום 3)

המדובר בקצין שיטור קהילתי אשר החל את תפקידו ביום האירוע השלישי, 15.1.17. במועד זה הגיע עם יורי (עד תביעה 4) לסיור היכרות בתחנה, שכלל ביקור בתאי המעצר וצפייה בביצוע "מחיצת מגן" בתא המעצר. באותו זמן ראה את הנאשם אשר השתולל, קילל, איים על יורי ועל יתר השוטרים ש"**יזיין אותם בתחת**", ירק על יורי ופגע בצווארו ואף העיף לכיוון יורי כוס קפה. הקצין השאש כבל את הנאשם בעוד האחרון ממשיך לקלל ולאיים (עמ' 20, ש' 32-31; עמ' 21, ש' 9-1, 11, 15, 21). הכבילה בוצעה בעקבות ההשתוללות שלו ולשם מניעתה (עמ' 24, ש' 20-19, 23).

בחקירתו הנגדית אישר כי כל האירוע התנהל כאשר הוא יורו היו מחוץ לתא המעוכבים (עמ' 22, ש' 32). לדבריו, הנאשם החל להשתולל, לאיים ולירוק לאחר שיורי שאל אותו לשמו (עמ' 23, ש' 5, 22). זה שלל אפשרות לפיה הנאשם החל לאיים לאחר שנכנסו לתאו והחלו לתקוף אותו (עמ' 23, ש' 31).

עד תביעה 4, יורי מז'ובובסקי (אישום 3)

המדובר בקצין אג"מ בתחנת משטרת באר שבע. דו"ח הפעולה שערך סומן ת/10. העד סיפר כי בתאריך 15.1.17, במהלך ביקורת בתא העצורים שביצע יחד עם סגן אברהם השאש (עד תביעה 2), הוא הבחין בנאשם שמתנהג בצורה מוזרה, צועק ומשתולל, ושאל אותו לשמו. בתגובה החל הנאשם לאיים עליו ולקלל אותו (עמ' 27, ש' 6, 7). בעקבות זאת ביקש יורי מאחד השוטרים להביא אזיקים כדי לאזוק אותו שלא יפגע בעצמו ובאחרים והחל לאזוק אותו תוך כדי שהנאשם ממשיך לקלל ולאיים עליו ובהמשך אף ירק עליו (עמ' 27, ש' 9, 12). בהמשך עדותו הבהיר כי שעה שדיבר עם הנאשם הוא שהה מחוץ לתא המעצר, ורק לאחר שהבחין בתגובותיו, בצעקותיו ובהתנהלותו, מהן התרשם כי אינו שולט בעצמו, הוא נכנס לתא המעצר על מנת למנוע ממנו לפגוע בעצמו ובאחרים, מתוקף חובתו (עמ' 29, ש' 3, 13-15, 18, 19, 29). לדבריו, השוטר אברהם השאש הושיב את הנאשם ובסיום פעולת האיזוק, יצאו הם מהתא. גם סנגורו של הנאשם נכח במקום באותה שעה אולם יורי סיפר כי עו"ד אביטן טען שלא ראה את היריקה אולם שמע את דברי הקללות (עמ' 27, ש' 15). הלה לא זכר אם הנאשם העיף כוס קפה, מתי ניגב את היריקה ואם מישהו נוסף מלבדו ראה אותה (עמ' 28, ש' 15, 30).

עד תביעה 13, מיכאל עקנין (אישום 3)

הלה נכח באירוע מ-15.1.17 ותיעד את הדברים במזכר שסומן ת/13. בעדותו סיפר על היכרותו את הנאשם במסגרת עבודתו מזה כ-15 שנים. זה אישר כי במהלך האירוע בתאריך 15.1.17, הנאשם "לא היה רגוע" והתנהג באופן שונה מהרגיל (עמ' 34, ש' 13, 22, 26). הלה ישב במשרדו הנמצא סמוך לחדר מעוכבים ומשם שמע צעקות וקללות, ונוכח היכרותו את הנאשם הוא ניגש אליו ודיבר עימו במטרה להרגיעו, אולם ללא הצלחה (עמ' 35, ש' 1, 3, 11).

עד תביעה 14, אורי תורג'מן (אישום 3)

השוטר תורג'מן מכיר את הנאשם מתוקף תפקידו במסגרת אירועים קודמים. הלה סיפר שהנאשם "מכבד" אותו וכי לא חווה מקרים של אלימות ואיומים מצידו (עמ' 35, ש' 3, 5). לצד זאת אישר כי בסיטואציה הרלוונטית בתאריך 15.1.17 הנאשם היה נסער. הלה הגיע לקחת אותו לחקירה במשרדו אולם נוכח התנהגותו בדרך למשרד שכללה קללות ואיומים, הוא נאלץ להחזירו לתא (עמ' 35, ש' 11-16).

עד תביעה 17, אוראל קרויטורו (אישום 4)

המדובר במאבטח במחלקת מיון בבי"ח סורוקה אשר עבד במשמרת לילה בתאריך 15.1.17. הלה תיאר את שארע במהלך משמרתו. לדבריו, בעקבות השתוללותו של הנאשם, נקרא המאבטח להיכנס פנימה והבחין בנאשם משתולל בעודו אזוק בגפיו. לבקשת השוטר שליווה אותו, המאבטח תפס את הנאשם מאחור על מנת להרגיעו, ותוך כדי השוטר

אמר לו שיירגע, יקבל טיפול וילך. הנאשם המשיך להשתולל ונפל על הרצפה, ניסה לבעוט בשוטר עם הרגליים, והשוטר הרימו ונכנס לחדר הרופא, וקרא לתגבור. המאבטח סגר הדלת ועזב את המקום עם הגעתו של שוטר נוסף (עמ' 7, ש' 2-8).

במהלך המאורע איים הנאשם על השוטר ועל המאבטח כי "יזיין אותם", העיף לשוטר את המשקפיים תוך כדי השתוללותו ושבר אותם (עמ' 7, ש' 24, 25, 27). עוד אישר העד כי לא יכול להעיד באופן חד משמעי כי הנאשם העיף את המשקפיים של השוטר בכוונה, ושלל ניסיון דריכה מצידו (עמ' 8, ש' 28; עמ' 9, ש' 4). לדבריו למעשה הנאשם התנגד לתפיסה שלו ושל השוטר (עמ' 8, ש' 29).

עד תביעה 3, גיא בייטמן (אישום 4)

המדובר בסייר אשר ליווה את הנאשם לבדיקות רפואיות בבית החולים "סורוקה" ב-15.1.17, הואיל ולטענתו לא חש בטוב. לדבריו, בדרך כלל ליווי מסוג זה מתבצע בזוגות, אולם בפעם זו ליווה את הנאשם אשר היה כבול בידי וברגליו לבדו (עמ' 9, ש' 23-25).

הלה תיאר כי עת הגעתם למיון הנאשם שיתף פעולה והכול היה בסדר, אולם בשלב מסוים הבחין בנאשם מנסה לאותת ולתפוס את תשומת ליבם של כמה צעירים שישבו במקום, ואף רשם דבר מה על פתק (עמ' 9, ש' 26, 30; עמ' 10, ש' 1, 4, 20), אותו לא הצליח השוטר לאתר בסופו של יום. באותו מעמד, ביקש הנאשם לשתות, והעד הפנה אותו לכיור עם מתקן מים שהיה בסמוך אליהם, אולם הנאשם התעקש לשתות באזור של חבורת הצעירים. משהנאשם החל ללכת לכוון הצעירים בלא אישורו של השוטר, זה תפס אותו בחולצתו והורה לו לעצור ולעמוד. בתגובה הנאשם העיף את ידו של השוטר והחל ללכת שוב. השוטר תפס אותו בבגדיו והצמיד אותו לקיר ואמר לו להפסיק להתנהג כך לידו (עמ' 10, ש' 5-10). לדבריו, מבלי שביקש כלל, האחיות אשר צפו במתרחש הזמינו את שירותי הביטחון. אחד משני המאבטחים שהגיעו אחז בנאשם מאחור, בצורת חיבוק, והשוטר תפס אותו וביקש ממנו שיירגע, אך הנאשם בעט ברגליו של השוטר והשתולל עם ידיו. אלה לא הצליחו להשתלט עליו, הורידו אותו לרצפה והשוטר ניסה להתיישב על הנאשם ותוך כדי ביקש תגבור בקשר (עמ' 10, ש' 12-14). כאשר הגיע הרופא סירב הנאשם להיכנס לחדרו לבדיקה, אולם השוטר תפס אותו, השתלט עליו והכניסו לחדר, הלה המשיך להשתולל על הרצפה בחדר הרופא, העיף את משקפיו של השוטר וניסה להרוס אותם ברגליו (עמ' 10, ש' 22-26).

השוטר ציין כי במהלך השתוללותו של הנאשם הוא בעט בשוטר בידי וברגליו, כאשר אחת מהמכות פגעה בפניו וגרמה לכך שהמשקפיים יעופו מראשו ארצה. בעודו שוכב, ניסה הנאשם לדרוך ולמעוך את המשקפיים ברגליו (עמ' 12, ש' 1 3-10, 9). כעבור זמן מה הגיע צוות תגבור ונאשם כבר החל להירגע ובסיום הבדיקה חזר לתחנה (עמ' 10, ש' 26-27).

בחקירתו הנגדית, הדגיש השוטר כי אינו זוכר אם הנאשם הצליח לפגוע במשקפיים, אולם הוא ניסה להגיע אליהם ולמעוך אותם, ועל כן הוא הזיז את רגליו של הנאשם ומנע ממנו להרוס אותם (עמ' 18, ש' 17-19, 22). הלה אישר כי למשקפיים לא נגרם נזק טוטאלי, שכן מדובר בדגם הניתן לפירוק, כתוצאה מהאירוע הם עפו והתפרקו והוא הצליח

לחברם בחזרה, וכיום הם משמשים אותו (עמ' 18, ש' 12-13; עמ' 20, ש' 22-18).

בחקירתו הנגדית הוטחה בעד השאלה מדוע כתב בדו"ח הפעולה שהנאשם הכה את המאבטח בעוד שהמאבטח אמר מפורשות שהנאשם לא ניסה להכותו כלל, ובמענה לכך השיב כי ראה הדבר בעיניו וכן כי הנאשם השתולל ולא נתן לאף אחד להתקרב אליו (עמ' 15, ש' 10-12). כמו כן, שלל שימוש בכוח בלתי-סביר והסביר כי כל פעולה שלו נעשתה בתגובה לפעולה של הנאשם ולוותה בבקשה לשיתוף פעולה ולחדילה מהמעשים (עמ' 21, ש' 11, 22).

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו. בחקירתו הראשית התבקש הנאשם לספר על אודות האירוע מיום 15.1.17 בתא המעצר, ובמענה לכך השיב כי לא זוכר דבר והוסיף כי היה תחת השפעת של "קלונקס". גם את האירוע שהתרחש מאוחר יותר בביה"ח התקשה הנאשם לזכור במלואו וברצף, שכן לטענתו היה במצב כללי לא טוב בשל השפעת כדורי ה"קלונקס" שנטל עובר לאירועים ואף החזיק כמה בכיסו בתחנת המשטרה (עמ' 19, ש' 18, 20, 22, 25-26). מהפרטים שכן זכר מסר כי נכנס לבדיקה אצל רופא והשוטרים שהיו שם התחילו לקפוץ עליו והכו אותו. כך גם זכר גם שביקש לשתות משהו (עמ' 19, ש' 9-10). בהמשך חידד כי ביקש לשתות מהקולר, והשוטר לקח אותו לשם. לכשנתבקש להסביר את השוני בין גרסתו במענה לבין גרסתו בבית המשפט השיב כי אינו זוכר וכך גם לא זכר את הסיבה שבעטייה הוכה על ידי השוטר (עמ' 24, ש' 20).

ביחס למערכת היחסים עם י, בתה של המתלוננת, סיפר הנאשם כי בזמנים הרלוונטיים היה בקשר עימה ושניהם גרו בנפרד, כל אחד בבית אימו. לגרסתו, בתאריך 8.1.17 ומשי לא ענתה לשיחת הטלפון שלו, יצא הנאשם לחפש אותה בכל מיני מקומות, לרבות מרכז גילת, בית אמו ובית אמה. ביחס לסכין שנתפסה אצלו סיפר כי זו שימשה אותו לאכילת תפוח, עת שישב במדרגות מעל בית אמו (עמ' 20, ש' 18, 21, 25), כפי שלעיתים נוהג לעשות. עוד טען כי מדובר בסכין מטבח שאינה חדה, ואינה מיועדת לדקור אנשים, כפי שהדבר נלמד מצורתה (עמ' 20, ש' 35-36). אשר לנזקים שנגרמו לדלת הכניסה שלל הנאשם חיתוך הדלת וטען כי לא זוכר דבר שכזה. לצד זאת העלה אפשרות כי אולי בעט בדלת וכתוצאה מכך נגרם הקילוף (עמ' 21, ש' 8-9). בהמשך עדותו אישר כי החזיק חפץ ביד ולטענתו מדובר במקל שמצא (עמ' 24, ש' 44). זה הכחיש כי איים לשרוף את בנותיה של המתלוננת עמ' 25, ש' 11) ולא זכר כי איים על השוטר יורי (עמ' 25, ש' 14).

לדבריו, אינו מכיר את השוטרים שהיו מעורבים באירועים המיוחסים לו, למעט שוטר אחד בשם מיכאל אותו מכיר מזה שנים (עמ' 21, ש' 11; עמ' 23, ש' 46). זה גם שלל סכסוך קודם עם מי מהשוטרים, אולם טען כי זכה ליחס לא יפה מהם, ובין השאר זו הסיבה שירק עליהם.

לגבי השוטרת ולריה (עדת תביעה 15) תחילה טען כי ייתכן שקילל אותה, בהמשך אישר שקילל אותה (עמ' 22, ש' 46) וכן כי נגע במכנסיו באזור איבר מינו, אולם לא חשף אותו לפניו (עמ' 23, ש' 7). הלה לא זכר לומר מה עשתה לו השוטרת (עמ' 21, ש' 17-19).

את מצב רוחו בתא המעצר זכר והגדירו כ"עצבני". אשר ליריקה על השוטר יורי - זה אישר את המענה שמסר ולפיו ירק אולם לא התכוון לפגוע בו. לצד זאת, לא ידע לאשר את המענה שמסר ביחס לאירועים מ-15.1.17 עם השוטרים דניאל וולריה (עמ' 21, ש' 45-46), אולם זכר כי נתבקש להירגע וכן זכר כי ולריה צילמה אותו באמצעות הטלפון הנייד שלה וכי הוא קילל אותה.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את עדי התביעה, את הנאשם, והתרשמתי מעדותם באופן בלתי-אמצעי, לאחר שנדרשתי למוצגים השונים לרבות הסרטונים המתעדים את ההתרחשות בתא המעוכבים כאמור באישום השלישי, ולאחר שנדרשתי לטיעוני הצדדים מצאתי כאמור בפתח הכרעת הדין לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירות המיוחסות לו באישום הראשון והשני, (למעט עבירת איומים) אחת ולהרשיעו במיוחס לו באישומים השלישי והרביעי.

זיכוי הנאשם מאישומים 1 ו-2 (למעט עבירת איומים אחת)

כהערה מקדימה יש לומר שמרביתן של העובדות מפורטות באישומים אלה אינן מוכחות על ידי הנאשם ולמצער זה אינו שולל את התקיימותן. כך אין מחלוקת באישום הראשון כי הנאשם הגיע לביתה של המתלוננת על מנת לחפש את פאני. נתון זה בא לידי ביטוי גם במענה לכתב האישום (עמ' 3, ש' 6; וכן עדותו בבית המשפט, עמ' 19, ש' 48-עמ' 20, ש' 9).

בדומה אין מחלוקת שבאותה עת החזיק בידו חפץ מתכתי. אמנם עובדה זו הוכחה במענה לכתב האישום, יחד עם זאת, בעדותו בבית המשפט אישר הדבר (עמ' 24, ש' 44 לפרוטוקול מיום 4.7.17). הדברים נכונים גם ביחס לבעיטה בדלת ביתה של המתלוננת אשר הוכחה במענה. יחד עם זאת בעדות בבית המשפט אושרה על ידי הנאשם: **"עו"ד שוחט: וחתכת את הדלת? הנאשם: לא זוכר. אולי בעיטה. נתתי בעיטה לדלת. אולי זה התקלף מהבעיטה. אבל לחתוך את הדלת? איך אני יכול לחתוך דלת?"** (עמ' 21, ש' 8).

עוד אין מחלוקת שהנאשם החזיק ברשותו סכין דבר שבו הודה גם במסגרת המענה לכתב האישום כאשר לטענה ביחס לאישום זה הינה טענה משפטית בעיקרה. למעשה מבחינה עובדתית המחלוקת בין הצדדים נוגעת להשמעתם של איומים כאמור בסעיף 4 לאישום הראשון, בסעיפים 4, 5 ו-7 לאישום השני וכן בעבירת התקיפה כאמור בסעיף 3 לעובדות כתב האישום.

בטרם בית המשפט יידרש לסיבות העומדת בבסיס הזיכוי מאישומים אלו, חשוב להדגיש כי מסקנתו של בית המשפט אינה מבוססת על מתן אמון בגרסתו של הנאשם ובעדותו אשר הותירו רושם רע, בלתי-מהימן, גרסה שנעה בין שכחה, היותו תחת השפעת סמים וכלה בטענות בעלמא כלפי השוטרים ובכלל. הזיכוי מאישומים אלו, מקורו בקושי בראיות התביעה, שהנטל כידוע להוכחת המיוחס לנאשם מונח על כתפיה. ובמה דברים אמורים.

ראשית ובאופן כללי ניתן לאפיין את המיוחס לנאשם כריבוי אירועים ומפגשים בין הנאשם לבין המתלוננת (חמישה

במספר) כשחלקם נעשה בהפרש של מספר ימים, וחלקם בהפרש של מספר שעות. יכול וריבוי האירועים הוא זה שהביא את המתלוננת בתיק להתבלבל ביחס אליהם, לשנות חלק מגרסתה וביתר שאת, להימנע מלחזור על דברים אשר כפי הנראה מסרה במשטרה ולא בא זכרם בעדותה בבית המשפט. דברים אלו אמורים, הגם שהרושם שהותירה עדותה של פני בבית המשפט בכללותו, היה רושם חיובי בעיקרו. בית המשפט התרשם כי עדה זו מסרה את הדברים באופן אותנטי, ללא כל רצון להפליל את הנאשם בכל מחיר, להפריז בתיאורי הנוגעים למעשיו או להרע עימו. כך גם, במובהק ניכר היה שזו הקפידה לדייק בין דברים אותם שמעה לבין דברים שראתה במו עיניה.

הגם כך וכפי שיפורט להלן, בית המשפט מוצא לזכות הנאשם ממרביתן של העבירות וזאת מן הטעמים הבאים. ראשית, מסד ראשון ועיקרי לזיכוי זה נובע מכך שזו לא חזרה על מרביתן של האמירות המאיימות שלכאורה הושמעו מצידו של הנאשם וגם כאשר רוענן זיכרונה וגם כאשר התבקשה לפרט הדברים לא חזרה עליהם. בהקשר לכך, יש להדגיש כי הגם שמעדותה בבית המשפט נפקדו חלקים רבים מדברים שלכאורה מסרה בחקירה, לא נעשה ניסיון נוסף לרענן את זיכרונה, זו לא הוכרזה כעדה עוינת וממילא לא הוגשו הודעותיה, תוך עתירה לבית משפט להעדיפן על פני דברים שמסרה בבית המשפט.

בהינתן האמור לעיל, הרי שהמתלוננת לא העידה בכל דרך שהיא על האיומים המפורטים בסעיף עובדות 4 לאישום הראשון. המתלוננת התבקשה פעם אחר פעם על ידי התובע לרענן את זיכרונה, ביחס לאותן אמירות מאיימות וחרף כך לא חזרה עליהן, למעט אמירות לפיהן זה קילל אותה. בהקשר לכך, ציינה כי בנוגע להגעה הראשונה של הנאשם לביתה סמוך לחצות, הנאשם: "**חיפש אותה. הוא לא מצא אותה והתחיל לקלל**". המתלוננת התבקשה לפרט מה אירע לאחר שהנאשם עזב, (כאשר בשלב זה מצופה היה שתפרט את האיומים כאמור בסעיף 4 לעובדות כתב האישום), אולם ענתה: "**כלום**".

התובע שהבין כי יכול שהמתלוננת מתבלבלת ביקש ממנה פעם נוספת לפרט מה נאמר בכל שלב. גם לאחר שהתבקשה לעשות כן, חזרה על כך שהנאשם קילל וסירבה לפרט תוכן אותן קללות (עמ' 14, ש' 10-17). לאחר שרוענן זיכרונה, ציינה שוב כי בעת שהנאשם חיפש את י בביתה הוא קילל, מבלי לפרט. בשלב זה, בית המשפט הסביר למתלוננת את חשיבות אמירת הדברים כהווייתם וזו ציינה כי הנאשם: "**...קילל זונה, שרמוטה. מזדיינת**".

אמירות אלה, מכוערות ככל שתהיינה, אינן מקימות עבירה פלילית.

תמונה דומה ואף ביתר שאת, קיימת ביחס לאישום השני. גם כאן ניתן לראות שהמתלוננת משנה חלק מהדברים אותם מסרה בחקירה המשטרית. הדברים נוגעים ראש וראשונה למפורט בסיפא של סעיף עובדות 2 כאשר כלל לא מצא ביטוי בעדותה בבית המשפט. לא זו בלבד, הרי שבבית המשפט נלמדה תמונה שונה תכלית שונית, כאשר לדברי המתלוננת במעמד זה, הנאשם: "**חיבק את הילד. את האמת קיבלתי צמרמורת בכל הגוף... כי זה ריגש אותי ואמרתי לו די, מספיק, תטפל כבר בעצמך באמת אבל אחר כך עוד פעם הלך. היה בסדר**".

התובע ביקש שוב לרענן את זיכרונה של המתלוננת, אולם זו ענתה שהנאשם "**הלך באווירה נעימה**". התובע ביקש

שוב לרענן את זיכרונה של העדה, ביחס לדברים שמסרה במשטרה ולפיהם אמרה לנאשם שיעזוב את המקום, אחרת תתקשר למשטרה, אולם זו ציינה כי הדברים האלו, הם דברים ששמעה מי שסיפרה לה עליהם ובהמשך כשהתובע פירט את טיב האיומים שלכאורה הנאשם השמיע, ענתה: "**אני לא זוכרת שאמרתי דבר כזה**".

בית המשפט מתקשה לקבל את ההבדל בין הדברים שלכאורה מסרה המתלוננת בתחנת המשטרה (ושצוטטו לפרוטוקול על ידי התובע), לבין הדברים שהעידה לגביהם בבית המשפט. לא ניתן ליישב את ההתנגשות שאחזה אליבא דהמתלוננת בעת שהנאשם היה בביתה ואת אותה אווירה נעימה, לבין האמירה שלה במשטרה לפיה: "**אמרתי לנתן לך מפה. אחרת אני אתקשר למשטרה**".

הדברים אמורים מקל וחומר ביחס להמשך הדברים שלכאורה מסרה במשטרה (שאף הם צוטטו על ידי התובע) לפיהם: "**ואז הוא לא הלך. באותו מעמד הוא איים שהוא יחזור וירצח את י ויחתוך לה את הפנים**". (ר' עמ' 15, ש' 45). פשיטא של ניסוח שכזה שהדברים נאמרו למתלוננת ולא לי.

יכול שהשוני מקורו בערבוב האירועים השונים שנפרשו על פני שבוע או בשפתו של הנאשם אשר לא אחת "מתובלת" כפי הנראה בקלילות אשר גולשות לאיומים בלי שיש בידי הדיוט כדי לבצע את ההבחנה האמורה. ודוק, גם כאשר התגלה פער זה, המתלוננת לא הוכרזה כעדה עוינת. הדברים אמורים ביחס לסעיף 7 לעובדות כתב האישום השני, אשר לא ברור האם בשגגה מתאר את האמור בסעיף 4 לעובדות כתב האישום הראשון. בין כך ובין כך, המתלוננת, כאמור, לא חזרה על הדברים האמורים.

עוד יש ליתן הדעת לכך שהמתלוננת מספרת על כך שהנאשם בעט בדלת באירוע מיום 7.1.2017, יחד עם זאת לא תיארה בכל דרך שהיא כי הנאשם בעט בדלת פעם נוספת, כאמור בסעיף 6 לעובדות כתב האישום השני. בין אם המדובר בטעות בניסוח כתב האישום, ובין אם המדובר בהשמטה מקרית או מכוונת של תיאור זה מעדותה של המתלוננת, הלכה למעשה אין כל ראייה שתבסס את החבטה בדלת באמצעות אותו מוט עץ.

על רקע האמור לעיל, יש לבחון את האפשרות להרשיע את הנאשם בתקיפה ואיומים, על סמך אמירות של הבת י למתלוננת, כאשר י כלל לא העידה בבית המשפט. ביחס לכך סבורני כי התשובה שלילית וזאת מן הטעמים הבאים. ראשית, וזאת יש להדגיש, ככל שהדבר נוגע לקבילות האמרות של י למתלוננת הרי שלכאורה מדובר ב"אמרת קורבן אלימות", שנאמרה מייד בסמוך לאחר התרחשות האירועים. הגם כך, בבואו של בית המשפט לשקלל את המשקל שיש לתת לאותן אמירות, סבורני כי אין בכך די.

טעם ראשון העומד בבסיס מסקנת בית המשפט, נוגע לבלבול הכללי שחל בעדותה של המתלוננת, בנוגע לנסיבות השמעתן של אותן "אמרות קורבן אלימות" שכן כפי שפורט לעיל, במשטרה טענה כי איומים אלו הושמעו באוזניה ורק בבית המשפט שינתה את גרסתה. צא ולמד, מדובר בעדות שמיעה שמלכתחילה יש לקחתה בזהירות מתבקשת, כאשר בענייננו זהירות זו כפולה ומכופלת נוכח כך שההסבר של המתלוננת לשוני בדבריה לא הוברר דיו.

לא זו בלבד, הרי שגם אם אמרת קורבן אלימות הינה ראייה קבילה הרי שמקום בו מדובר באיומים ולא באלימות פיזית

הרציונל בחרגי לדיני הראיות נחלש אף יותר.

אכן המתלוננת מציינת כי ביתה סיפרה לה כי הנאשם תקף אותה בכך שבעט בה ברגלה ומכאן מדובר גם באלימות פיזית של ממש. לצד האמור לעיל, לא ניתן להתעלם מהעובדה שהמתלוננת בחרה שלא להגיש תלונה במשטרה, כשטעמיה להימנע מלעשות כן גם לא הובררו דיים. יוער כי אין מדובר במתלוננת שנבצר מהמאשימה לחקור אותה. הלכה למעשה המתלוננת התייצבה לכל הדיונים בעניינו של הנאשם.

אמרת קורבן אלימות הינה ראייה קבילה עצמאית, אפילו המתלוננת מעידה על אותם דברים בבית המשפט ומכאן גם יכולתה לשמש כראיית חיזוק. לצד האמור לעיל, כאשר כל שיש זו רק אמרת קורבן אלימות, ללא התייצבות הקורבן הנטען וללא אפשרות לחקור אותה חקירה נגדית, משקלה של אמרה זו קטן עד מאוד וספק האם די בו כדי לבסס הרשעה מעבר לכל ספק סביר.

אם בכך לא די, הרי שהמאשימה היא זו שביקשה להגיש בהסכמה את המזכר אותו ערך השוטר דרור גוזלן (ת/2) ממנו עולה כי זה ביקש לשוחח עם י על רקע הדברים שמסרה המתלוננת וזו מסרה לחוקר כי

אמא שלה סתם אומרת דברים ורוצה להרוס לה את החיים ולא היה כלום ואמא שלה משקרת. ביקשתי ממנה להגיע לתחנה למסור עדות על מה שאמרה ולדבריה לא מעוניינת למסור עדות ומה שהיא אומרת בפלאפון זה מספיק ואין לה מה להוסיף. לציין, לשאלתי טענה כי לא חוששת מנתן כי באמת לא היה כלום ואין צורך בהתערבות משטרתית.

מקום בו מזכר שכזה מוגש מטעם המאשימה ללא הסתייגות, זו אינה יכולה לטעון בשלב הסיכומים כנגד התוכן שלו והדברים ברורים מאליהם. נימוקים אלו נכונים גם ביחס לאמירות של המתלוננת לשוטר הסיור שלא בא זכרם בעדותה בבית-המשפט, זאת כפי הנלמד כאמור בסעיף 4 לאישום הראשון.

נותרנו אם כן כשלפנינו אמירה מפורשת יחידה של המתלוננת המגלמת בתוכה את עבירת האיומים ולפיה הנאשם אמר לה: "**אני יזיין לך את הבנות**". אמירה זו על רקע נסיבות השמעתה יש בה מבחינה אובייקטיבית להטיל מורא על שומעה, כאשר יש לציין שעניין לנו בהגעה אל ביתה של המתלוננת אגב השמעת קללות, וזאת סמוך לשעת חצות. כפי שפורט עד כה בית-המשפט אינו סבור כי המתלוננת בודה דברים מליבה. נהפוך הוא. זיכוי של הנאשם מקורו בטענות משפטיות, בבלבול שנפל בדבריה של המתלוננת בשים לב לריבוי האירועים, וכן בעירוב שבין אמירות שהינן בגדר קללות לבין אמירות המגיעות לכדי איומים. על רקע כל האמור הינני לקבוע כממצא עובדתי שאמירה זו אכן נאמרה על ידי הנאשם למתלוננת, ומשכך מתקיימים יסודות עבירות האיומים.

אשר לזיכוי של הנאשם מעבירה של היזק לרכוש במזיד הדבר נעשה מחמת הספק ודיות הראיות. טרם יפורטו הדברים שומה להקדים ולציין כי המאשימה מציינת בכתב האישום כי הנזק שנגרם לדלת הינו בדמות קילוף ציפוי הדלת מבחוץ, בעקבות כך שהנאשם בעט בדלת. המתלוננת העידה באריכות על אירועי אותו ליל 7.1.2017 וכך גם על אירועי 14.1.2017 ולא ציינה את העובדה שהנאשם בעט בדלת וגרם לה נזק. רק לאחר שהתבקשה בסוף עדותה הראשית

לחזור פעם נוספת ולספר על מעשיו של הנאשם, ציינה לראשונה כי הנאשם בעט בדלת ושרט אותה (ר' עמ' 17, ש' 28).

יתרה מכך, המתלוננת אינה מדברת על קילוף של דלת, או נזק בולט שלא ניתן ליחסו למצבה הקודם של הדלת, אלא לדבריה הנזק לדלת היה: **"כולה שריטות היא ירדה למטה"**. גם כאן חשוב לציין כי בעדותה המתלוננת אינה משתמשת בטרמינולוגיה של "קילוף הדלת" והדבר מוצג לה בשאלות הצדדים בלבד.

חשוב להדגיש כי לדבריה לא ראתה את הנאשם בועט בדלת שכן באותה עת הייתה בתוך דירתה. אכן, העובדה כי המתלוננת לא ראתה את האופן שבו נגרם הנזק לדלת אינה שוללת ולו מבחינה נסיבתית כי הוא זה שאכן גרם לו. יחד עם זאת, כאשר מדובר בנזק מינורי שמתבטא בשריטות הרי שההיסק אותו עושה המתלוננת אינו חד-חד-ערכי.

האמור לעיל, מקבל משנה תוקף כאשר השוטר שהגיע למקום, ארטור אשורוב, מציין כי לא הבחין בנזק לדלת כשלמעשה אף לא בדק אותה. דברים אלו מלמדים כי אכן לא היה על פני הדברים נזק בולט לדלת, אם בכלל וזאת ללא קשר לשוני בין הדברים שאותם מוסרת המתלוננת לפיהם הפנתה את תשומת לב השוטר לנזק בדלת לבין הדברים שמסר השוטר.

בנסיבות האמורות לעיל, כאשר על פני הדברים מדובר בנזק שגם אם נגרם הינו מינורי ומתבטא בשריטות שאין הכרח שנוצרו דווקא מבעיטה בדלת יש חשיבות לתיעוד הנזק על ידי היחידה החוקרת כפי שאף אישר זאת החוקר ארטור אשורוב שלדבריו **"נכון מאוד"** היה באותו המקרה לבדוק אם נגרם נזק לדלת ואם לאו. תיעוד שכזה יכול היה לסייע לבית המשפט להתרשם אם הנזק מתיישב עם התיאור של המתלוננת או של הנאשם ואם מדובר בכלל בנזק לדלת. יש לראות בנסיבות האמורות הימנעות מצילום הדלת לא כל שכן בדיקה ויזואלית שלה אף ללא צילומה כ"מחדל חקירה"

גם אם הנאשם מאשר שבעט בדלת, הלה אינו מאשר שגרם לה נזק אלא מציין כי: **"לא זוכר. אולי בעיטה. נתתי בעיטה לדלת. אולי זה התקלף מהבעיטה. אבל לחתוך את הדלת? איך אני יכול לחתוך דלת?"**

למעלה מן הצורך יצוין כי כאשר המתלוננת מגדירה את הנזק: **"כולה שריטות, היא ירדה למטה"** וכאשר לא נטען כי לא ניתן היה לסגור את הדלת או שנגרם לה נזק יכול והדבר יחסה תחת הגנת זוטי דברים.

מכל המקובץ לעיל הרי שיש לזכות את הנאשם מחמת הספק גם מן העבירה של היזק לרכוש במזיד.

זיכוי של הנאשם מהעבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה:

בתיק זה אין מחלוקת כי הנאשם החזיק בכיסו סכין בעת שעוכב על ידי השוטר ארטור אשורוב. צילום של הסכין הוגש לבית המשפט וסומן ת/5. המאשימה בסיכומיה סבורה כי מקום בו הנאשם נמצא עם הסכין מחוץ לחצר ביתו או אז הוכחו היסודות העובדתיים של העבירה ומשכך הנטל להוכיח כי החזקת הסכין הייתה למטרה כשרה עובר לפתחו של

הנאשם. בהמשך לאמור ביקשה לדחות את גרסתו של הנאשם לפיה השתמש בסכין לצורך חיתוך מזון בשל היותה עדות כבושה שאינה עומדת במבחני היגיון ושכל ישר.

הגם שהמאשימה מיקדה את עיקר טיעוניה בתכלית ההחזקה ודחיית הסבריו של הנאשם, סבורני כי ישנו ספק האם היסודות העובדתיים של עבירת החזקת הסכין התקיימו בדגש על המצאות הנאשם עם הסכין מחוץ לחצרו. ובמה דברים אמורים.

סעיף 186 המגדיר את העבירה של החזקת סכין קובע כי: "**המחזיק אגרופן או סכין מחוץ לתחום ביתו או חצרו ולא הוכיח כי החזיקם למטרה כשרה, דינו - מאסר 5 שנים**".

אין הגדרה ברורה בחוק מה ייחשב כחצרו של אדם ניתן בהסתמך על מספר מקורות שונים ללמד כי יכול וחדר מדרגות משותף המצוי בצמידות לבית ייחשב כחצרו.

1. לפי ספרו של י' קדמי, על הדין בפלילים (2009), ה"ש 14, עמ' 2105- "חצרו" הינם "מקרקעין הסמוכים לביתו של הנאשם, **לרבות מבני עזר המצויים בהם**. ויש גורסים, לנוכח הלשון הנוכחית, המדובר במקרקעין כלשהם השייכים לו".

2. סעיף 34 כד' לחוק העונשין מגדיר "בית מגורים"- "כבנין או מבנה או חלק מהם, שבידי בעלו או תופשו לשם מגורים, לעצמו או למשפחתו או לעובדו, גם אם לעתים אין גרים בו; **ולעניין זה יראו כחלק מבית המגורים גם בנין או מבנה הסמוך לו, או תפוש עמו או משמש לצורך מסוים שלו, ובלבד שיש קשר ביניהם, בין צמוד ובין דרך מעבר גזור ומכוסה המוליך מן האחד למשנהו**";

3. סעיף 52 לחוק המקרקעין- מגדיר "**רכוש משותף**" - "כל חלקי הבית המשותף חוץ מן החלקים הרשומים כדירות, ולרבות הקרקע, הגגות, הקירות החיצוניים, המסד, **חדרי המדרגות**, מעליות, מקלטים, וכן מתקני הסקה או מים וכיוצא באלה המיועדים לשמש את כל בעלי הדירות או מרביתם אפילו הם בתחומי דירה מסוימת. **סעיף 55- לכל דירה בבית משותף צמוד חלק בלתי מסוים ברכוש המשותף של אותו בית משותף**. עוד ר' גם התייחסותו של י' קדמי לפרשנות המונח "בית" ו-"מקום" בהקשר של חיפוש **"בחצרות" לפי ס' 25 לפסד"פ (קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק ראשון (2009) עמ' 667)**

א. "משמעותו של "בית" - מבנה או חלק ממבנה, המשמש או מיועד לשמש למגורים, או שהוא מוחזק או מיועד להיות מוחזק בידי אדם (הפנייה להגדרת פקודת הפרשנות).

ב. "מקום" - "מבנה עזר" הצמוד ל"בית" כאמור, ושאינו מהווה "רשות הרבים" (ויש גורסים - כי המדובר ב"חצר" הצמודה לבית מוגרים על כל המצוי בה: מבני עזר וקרקע).

לדיון רחב בסוגיה ר' גם פסק דינו של כבוד השופט ליבדרו ת"פ 1435-07-11 מ"י נ' אבאיה (השופט ליבדרו) והדיון שנערך שמה אשר גם ממנו ומקל וחומר ניתן להקיש למקרה שלפנינו.

שילוב מקורות אלו והאמור לעיל הביאני לכלל מסקנה כי יש ספק אם אין לראות במקום הימצאו של הנאשם כשברשותו סכין כחלק מחצר ביתו.

ודוק, אין פירוש הדבר שלא ניתן להרשיע אדם בעבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה כאשר זה מצוי בתוך חדר המדרגות כאשר על פני הדברים החזקת הסכין על פי טיבה והנסיבות האופפות את החזקתה נועדו שלא למטרה כשרה. מיקומו הגיאוגרפי של מחזיק הסכין עניינו חזקה עובדתית הניתנת לסתירה שאגב כך קובעת את נטל השכנוע בדבר כשרות ההחזקה: כאשר אדם מצוי בחצריו או אז הנטל להראות כי החזקת הסכין הייתה למטרה לא כשרה חוזר לכתפי המאשימה.

יער כי כאשר הנטל חוזר לכתפי המאשימה (או שמלכתחילה זה מונח עליהן) או אז אין לדבר על "מאזן ההסתברויות" אלא מעבר לכל ספק סביר. בתיק זה המאשימה אינה עומדת ברף הנדרש וזאת בין היתר על רקע צורתו ומאפייניו של הסכין שגם אם מסוגל לחתוך על פני הדברים מדובר בסכין למריחה שאינו מחודד בקצהו ואינו מלמד בעליל על החזקתו למטרה לא כשרה. כך גם יתר הנסיבות אינן מלמדות מעבר לכל ספק כי הסכין נועדה למטרה לא כשרה, בהקשר לכך אין המדובר בהחזקת סכין אגב עימות עם פלוני אלמוני שהיה נוכח במקום, אין המדובר בהחזקת סכין אגב ביצוע עבירה פלילית או נסיבות אחרות שתלמדנה בדבר המטרה הלא כשרה.

בנסיבות האמורות לעיל, סבורני כי יש להורות על זיכוי של הנאשם מחמת הספק מהעבירה של החזקת הסכין.

הרשעתו של הנאשם באישום השלישי:

במענה לכתב האישום הודה הנאשם בכך שקילל את השוטר יורי מז'ובובסקי יחד עם זאת כפר בהשמעתם של איומים. כמו כן הודה בכך שירק לעברו אך לא הייתה לו כוונה לפגוע בשוטר. עוד הודה הנאשם כי ירק לעברם של השוטרים דניאל ויימן והשוטרת ולריה, אך הכחיש השלכת מזון. הנאשם מודה שהעליב את השוטרת ולריה אך מכחיש שחשף את איבר מינו.

לאחר שמיעת עדותם של השוטרים השונים, קריאת דוחות הפעולה אותם ערכו וכן צפייה בסרטונים מצאתי להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו באישום השלישי. המדובר ברצף עדויות של שוטרים אשר למעט אחד אינם מכירים את הנאשם מעבודתם במשטרה, לא נטען לגביהם כי יש להם כל אינטרס גלוי או סמוי להפליל את הנאשם, כאשר עדותם משתלבת אחת ברעותה ומחזקת אחת את השנייה. בית המשפט מוצא לתת בעדויותיהם אמון מלא. אלו העידו את אשר ראו ודייקו בפרטי הפרטים הנוגעים למעשיו של הנאשם.

כל השוטרים ערכו דוחות בסמוך לאחר האירוע בהם פירוט מלא של הדברים אותם אמר הנאשם, לרבות ציטוטים מדויקים של הקללות, העלבונות והאיומים אותם השמיע הנאשם. לכל אחד מהאירועים בחדר המעוכבים ובסמוך לו יש יותר משוטר אחד שמעיד. כך ביחס למפורט לסעיפי עובדות 1 ו-2 לכתב האישום העידו השוטרים דניאל ויימן, הקצין יורי מז'ובובסקי, השוטרת חן אבוטבול ואברהם השאש. כל העדים סיפרו על הדינמיקה בין קצין האג"מ יורי לקש"ק אברהם השאש אשר ביקשו לבצע נוהל מחיצת מגן.

ביחס למפורט בסעיפים 3-5 לאישום השלישי, הרי שהתנהלות זו מתועדת בדוחות אותם ערכו השוטרים אורי תורג'מן, ומיכאל עקנין. חקירתו הנגדית של השוטר מיכאל עקנין בבית המשפט כלל לא נסבה על אמיתות הדברים אותם רשם, אלא נסובה בנוגע להלך רוחו של הנאשם והאם הנאשם התנהג כפי שחוקר זה מכירו במסגרת עבודתו רבת השנים במשטרה.

ביחס למפורט בסעיפים 6-8 לאישום השלישי העידו על כך השוטרים דניאל ויימן והשוטרת ולריה זלטופולסקי, עדויות אליהן מצטרפת גם עדותו של השוטר הגוס טזזאי. כאן המקום להדגיש כי הן השוטר הגוס טזזאי הן ולריה מציינים במפורש כי הבחינו בנאשם שולף את איבר מינו, תוך השמעת אמירות מעליבות כלפי ולריה. אלו מציינים את השלכת האוכל והקללות.

בכך אין די שכן בחומר החקירה קיימות שתי ראיות כבדות משקל אשר די בהן כדי להביא להרשעתו של הנאשם במרבית המיוחס לו באישום השלישי שכוונת בית המשפט הינה לסרטונים המתעדים את מרבית ההתרחשות המפורטת בסעיף עובדות 1 ו-2, וכן ההתרחשות המפורטת בסעיפים 6-8 לכתב האישום. סרטונים אלו מדברים בעד עצמם בהם ניתן לראות בבירור ואף לשמוע שטף הקללות, האיומים והעלבונות אותם מטיח הנאשם בשוטרים לרבות נתונים חשובים נוספים אשר מתיישבים עם עדותם של השוטרים ומבססים את העבירות המיוחסות לו.

אשר למפורט בסעיפים 1 ו-2 לאישום השלישי, בדיסק שסומן ת/4 ושצולם על ידי השוטרת חן אבוטבול, כך נשמע בין היתר הנאשם פונה לשוטר יורי באומרו: **"יא חתיכת זונה אני ירקתי לעברך?"** בהמשך נשמע פונה לאדם נוסף שנכח במקום (עו"ד דודי אביטן) ואומר בין היתר:

כל יומיים עוצרים אותי [...] הזונות האלה כל יומיים עוצרים אותי על סתם השרמוטות האלה יא מזדיינים בתחת [...] מה מה מה (תוך שפונה לקצין השאש - ד.ב.ט) יא זונה, יא זונה ממין זכר, אין כלום [...] הסיגריות שלי אני רוצה לעשן (פונה ליורי - ד.ב.ט) [...] אני רוצה לעשן אתה תקבל ממני סמוחטה לפנים [...] זוז...

מעבר לאמירות המפורטות, כאן המקום לציין כי ניכר שהן הקצין יורי הן הקצין השאש, לרבות השוטר השלישי שנכח עמם, לכל אורך המתועד מגלים איפוק, לא נגררים להתנהגות הפרובוקטיבית של הנאשם, וכי רק לאחר שהנאשם מפנה אצבע ופונה פיזית לעברו של יורי, הלה נהדף על ידי הקצין השאש לעבר הספסל שאז מופסקת ההקלטה.

עוד נלמד כי במהלך כל האירוע המתועד נוכח במקום עורך דינו של הנאשם, שמנסה אף הוא להרגיע אותו. בכך יש להקהות עד מאוד את הטענה שנלמדה במשתמע במסגרת החקירה הנגדית של השוטרת חן אבוטבול לפיה הפסקת ההקלטה הייתה במכוון נוכח אלימות מצד השוטרים כלפי הנאשם.

סרטון נוסף מתעד את המפורט בסעיפים 6-8 לכתב האישום שגם כאן המדובר בסרטון המדבר בעד עצמו. בסרטון זה ניכר שהנאשם כועס, מתנהג באופן מתריס כלפי מי אשר נוכח בקרבתו, מעליב, מקלל, מאיים והכל באופן העולה בקנה אחד עם עדויות השוטרים. כך נשמע הנאשם בין היתר אומר בסרטון: **"יא בן זונה יא מניאק"**, בהמשך נראה מעביר

סיגריה מעבר לסורגים לעברו של אדם אחר אשר אינו מופיע, כשלאחר מכן פונה למי אשר מצלמת את ההתרחשות (השוטרת ולריה) ואומר לה: **"...אני אוציא לך את הזין צלמי לי אותו בואי צלמי צלמי, את יכולה גם למצוץ לי אותו על הדרך"**.

במחלוקת שבין הצדדים אם הנאשם אכן חשף את איבר מינו אל השוטרת אם לאו הינני לקבוע כי הנאשם אכן עשה כפי המיוחס לו. הדברים אמורים ראש וראשונה מהאמון אותו בית המשפט רוחש לעדותה של ולריה וכן עדותו של הגוס טזזאי המציניים הדבר במפורש בהצטרף למופיע בסרטון. ביחס לסרטון צפייה חוזרת ונשנית תמונה אחר תמונה מלמדת כי הנאשם אכן הפשיל מספר סנטימטרים עם שתי ידיו שהיו אזוקות את מכנסיו מספר סנטימטרים באופן בו ניתן להבחין ולו באופן חלקי באיבר מינו אשר בחלקו מוסתר על ידי הסורגים ושתי ידיו. מכל מקום שילוב העדויות יחד עם המופיע בסרטון אינו מותיר ספק כי זה חשף את איבר מינו לפרק זמן קצר בפני השוטרת. בהמשכם של דברים הנאשם קרב את ראשו לסורגים וירק לעבר השוטרת כששוב אמר לה: **"את יכולה למצוץ לי אותו"**. בהמשך יבקש שייקחו אותו לבדיקה בבית חולים ושוב יטיח עלבונות קשים בנוכחים במקום בכללם: **"כוס של האמא שלכם זונה שהביאו אתכם לעולם יא שרמוטות, זונות"**.

נדמה כי התנהלותו זו של הנאשם יש בה בעליל כדי להביא לידי ביזוי מיני, הן בעיני האדם הסביר הן מנקודת ראותה הסובייקטיבית של השוטרת. יש בהם כדי להקים את יסודות העבירה של העלבת עובד ציבור, הן בהתאם "להלכת אונגרפלד" הן בהתאם להלכות שבאו בעקבותיה.

מעבר למפורט עד כה, (אשר כאמור די בו כדי להביא להרשעת הנאשם), ניתן ללמוד ולו בעקיפין כי דברים אשר מסרו השוטרים מעוגנים אף הם כדבעי בסרטון. כך ניתן להבחין בסימני קפה שחור על הרצפה, והנאשם נשמע אומר לא שברתי שום דבר (דבר המתיישב עם עדות השוטרים כי זה עקר את החלון והשליך את כוס הקפה).

יוער כי ההתייחסות למהימנות השוטרים לרכיבים העובדתיים הינה במובנים מסוימים מעבר לנדרש וזאת ללא קשר לסרטונים, שכן גם ההגנה בסיכומיה כלל לא התייחסה לשאלת מהימנותם של השוטרים ולא בכדי מיקדה את טיעוניה בשאלת מצבו הנפשי של הנאשם ויכולתו לגבש את היסוד הנפשי הנדרש להתקיימותן של העבירות המיוחסות לו.

גם הטיעון המשפטי אין בו כדי לסייע לנאשם. הלכה למעשה טוען הנאשם כי עומדת לו הגנת השכרות, וזאת בשים לב לכך שבמועד הרלוונטי היה תחת השפעת כדורי "קלונקס". טענה זו אין לקבל וזאת מכמה טעמים. ראשית, מבחינה עובדתית מדובר בטענה כבושה שלא בא זכרה באמרותיו השונות של הנאשם בחקירות המשטריות (שניתנו לאחר שנועץ עם עורכי דינו) וכך גם לא במענה לכתב האישום, שם לא בא זכרה של טענת השכרות. יתר על כן, לא ברור האם מדובר בשכרות שמקורה בדפוס פעולה תחת השפעת סמים או ב"קריז", היינו דפוס פעולה הנובע מהעדרו של אותו חומר ממכר.

על מנת לבסס טענה זו אין די להעלותה בעלמא כפי שעשה הנאשם במהלך עדותו בבית המשפט, כאשר כל שציין הוא שהיה על כדורי "קלונקס", הא ותו לא, בהקשר לכך, לא ציין כמה כדורים נטל, מתי, האם מדובר בהתמכרות או צריכה

אפילו יהא בית המשפט נכון לקבל לצורך הדיון כי הנאשם אכן היה תחת השפעתם, הפסיקה גיבשה אינדיקציות מספר כדי לבחון אם התקיימו התנאים הנדרשים להוכחת "מצב של שכרות" והאם נתגבשה אצלו הכוונה המיוחדת:

א. עדויות של אנשים או שוטרים שראו את הנאשם בסמוך למעשה, לגבי כמויות האלכוהול ששתה או לגבי סימנים המעידים על שכרות.

ב. עדויות מומחים באשר למצב שכרותו של הנאשם על פי בדיקת דמו, ועל בסיס חישוב מדעי של קצת ירידת רמת האלכוהול בגוף, תוך בחינת מצבו הקוגניטיבי של הנאשם בהתייחס למאפייניו האישיים.

ג. פעולות מורכבות שביצע הנאשם לפני, במהלך ולאחר ביצוע המעשה, שמצביעות על מודעות ורצון בתוצאות מעשהו, או על כך שלא היה שיכור בעת האירוע.

ד. עד כמה מסתברת תוצאת העבירה מן המעשה, ועד כמה היא נפרדת ממנו.

ה. הצהרות שהשמיע הנאשם בעת או בסמוך לביצוע המעשה, המעידות על כוונתו.

ו. עד כמה זוכר הנאשם את הפרטים הנוגעים לביצוע העבירה לאחר ביצועה.

שיקולים אלה נועדו להכריע בשלוש השאלות הרלוונטיות לסייג השכרות החלקית" האם הטוען לסייג היה שיכור; האם לא היה ביכולתו לגבש כוונה לביצוע העבירה שבה הואשם; והאם קיים קשר סיבתי בין שכרות ולבין אי יכולתו לגבש את העבירה".

ר' ע"פ 5266/05 זלנצקי נ' מדינת ישראל, פסקה 38 (22.2.2007); ע"פ 6679/04 סטקלר נ' מדינת ישראל, פסקה 63 (11.5.2006); ע"פ 6331/11 אשתי נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (7.3.2013).

בעניין ז'אן ציין בית המשפט העליון כי על מנת שאדם יחשב ככזה הנמצא במצב של שכרות עליו לעבור משוכה גבוהה ביותר ואין די בכך שהנאשם היה תחת השפעת אלכוהול וכך גם אין די בהוכחה שהנאשם שתה כמות גדולה של אלכוהול:

הרף הנדרש בפסיקה לשם הכרה במצב של שכרות הוא רף גבוה עד-אין-גבוה, ואנו מוצאים בפסיקה דחייה של טענה לתחולת סייג השכרות והרשעה אפילו בעבירה החמורה של רצח בכוונה תחילה, גם במצבים בהם הוכח ש"רמת שכרותו של המערער הייתה גבוהה ועמוקה" (עניין אבלים בעמ' 190), שהיה תחת השפעת אלכוהול ומעצוריו הנפשיים התרופפו (עניין זלנצקי), שהיה "שתוי לחלוטין ואחוז סחרחרת" (עניין רומנצקו), שהיה "שיכור מאוד בעת ביצוע המעשה" ותואר על ידי שוטרים ועדים כמי שהיה "במצב מסטול לגמרי, שיכור מסריח, מזיע, רואים דבר כזה רק בסרטים" (עניין סטקלר פסקאות 66-67 פסק דינה של השופטת ארבל). ברי כי מדיניות משפטית עומדת מאחורי רף גבוה זה, ועניינו של המערער אינו מתקרב לרף זה, ולמיצער, המערער לא

הצביע על תשתית עובדתית ממנה ניתן להסיק כי פעל במצב של שכרות על כל תנאיה המצטברים כאמור לעיל (ר' עניין ז'אן, הדגשות שלי - ד.ב.ט.).

יישום עקרונות אלו מלמד כי הנאשם כלל לא היה במצב שכרות ואף לא שכרות חלקית. אין כל עדות של אנשים או שוטרים שראו את הנאשם בסמוך למעשה נוטל כדורים או שותה אלכוהול. אין כל עדות של מומחה באשר לצריכת סמים בין אם באמצעות עקבות בשתן ובין אם בחינת מצבו קוגניטיבית. הנאשם נצפה במהלך האירוע מבצע פעולות פיזיות המלמדות על שליטה בכללן, עישון, השלכת סיגריה, הליכה יציבה הלוך ושוב בתוך התא. הנאשם אף נשמע מדבר בסרטון שבו הוא מסביר מדוע כועס כאשר לדבריו המשטרה עוצרת אותו כל פעם סתם ללא סיבה ובהמשך מבקש שייקחו אותו לבית החולים נוכח כך שהוא סובל ממחלה בליבו. בכל הכבוד, ניסיון ההגנה להיבנות מאמירות של שוטר כזה או אחר כי הנאשם לא התנהג כאתמול שלשום, אין בהן די. מרביתם של השוטרים ציינו כי לא יכולים לקבוע דבר וחי דבר בנוגע למצבו הנפשי, באשר אינם רופאים וממילא לא יכולים לקבוע כל קביעה בנושא. גם ביחס לאמירות של שוטר כזה או אחר כי הנאשם לא היה רגוע ולא התנהג באופן נורמטיבי, אין כדי לבסס את הגנת השכרות ואף לא קרוב לכך. דברים אלו אמורים גם ביחס לשוטר מז'ובובסקי שעל תיאוריו מבקשת ההגנה להתבסס, אשר לצד התנהלותו של הנאשם ידע לומר: "**אני לא אומר את זה שהבן אדם לא היה בשליטה**".

לסיום התייחסות בית המשפט לפרק זה בהכרעת הדין יצוין כי כל מעשיהם של השוטרים במקום היו, אגב מילוי תפקידים בין אם המדובר בשמירה על הנאשם, בין אם המדובר בהוצאתו לחדר חקירות ובין אם המדובר בביצוע חיפוש במסגרת נוהל מגן. לכל אלה הפריע הנאשם בהתנהגותו והקים את יסודות העבירה כאמור לפי סעיף 205 לחוק העונשין.

הרשעתו של הנאשם באישום הרביעי:

בדומה להרשעתו של הנאשם באישום השלישי גם הרשעתו באישום הרביעי מבוססת בעיקרה על העדפה ברורה של גרסאות השוטר גיא בייטמן והמאבטח אוראל קרויטורו על פני גרסתו של הנאשם אותה דוחה בית המשפט מכול וכול. למעשה גם ביחס לשוטר או למאבטח זה לא נטען כי שיקר או בדה דברים מליבו וטענות ההגנה התמקדו בשיקול הדעת שלו שהביא את הנאשם להתנהג כפי שהתנהג. טענות אלו של ההגנה לרבות טענות משפטיות כפי שפורטו להלן אין בידי בית המשפט לקבל.

השוטר בייטמן שימש במועד הרלוונטי כסייר והתבקש להביא את הנאשם לבדיקות רפואיות, העד אינו מכיר את הנאשם מתפקידו הקודם, לא נטען שיש לו סכסוך גלוי או אחר עם הנאשם שיביא אותו באופן מכוון להתעמר בו או לפגוע בזכויותיו. עדותו של בייטמן הייתה עדות רבת פרטים, כרונולוגית, המתארת עקב בצד אגודל כיצד התנהג הנאשם בכל אחד מהשלבים.

השוטר בייטמן הסביר מדוע הליווי לבית החולים הסתיים בסופו של דבר כפי המפורט כאשר תחילתו של האירוע בכך שהנאשם יצר קשר עין עם הנוכחים במקום ובהמשך רשם על פתק שלהערכתו ביקש הנאשם להעבירו לאותם אחרים. כאן המקום להדגיש כי ממילא לא יוחסה לנאשם עבירה של שיבוש מהלכי חקירה, ואותו פתק שנצפה על ידי השוטר הביאו בנסיבות האמורות לנסות למנוע מהנאשם לגשת לאותם אנשים שעימם יצר קשר עין.

שיקול הדעת של השוטר ביטמן והעובדה שלא אפשר לנאשם לשתות דווקא מהקולר שהיה במקום אלא מברז רגיל לא זו בלבד שאינה מגיעה לכדי התעמרות או הצדקה לנאשם לפעול כפי שנהג, אלא שבמובנים רבים הייתה מתבקשת מצידו של השוטר אשר כאמור הביא את הנאשם, שהיה עצור אותה עת, לבדיקה בבית-החולים, על כל המשמעויות הנגזרות מכך.

התיאור העובדתי אותו מוסר השוטר בייטמן אינו יכול להותיר ספק כי בכונתו של הנאשם היה לנסות ולשבור את משקפיו ולא נעשו אגב השתוללות אקראית. השוטר בייטמן העיד כאמור כי **"הנאשם העיף את המשקפיים וניסה להרוס אותם עד הסוף עם הרגל"**. ובהמשך: **"הוא ניסה למעוך אותן עם הרגל, כאילו, תוך כדי שהוא שוכב הוא ניסה לדרוך עליהן עם הרגל"**. העובדה כי המשקפיים התפרקו אף ללא גרימת נזק (בשל היותם מודולאריים) מעידה אף היא על התנהלותו הפיסית האלימה של הנאשם שתכליתה הייתה לנסות ולשבור את המשקפיים.

הלכה למעשה הנאשם אגב התנהלות זו בועט ברגליו של השוטר בייטמן, כשדבריו אחת מהמכות הייתה ישר לתוך פניו והעיפה את משקפיו: **"כשבן אדם מקבל מכה לתוך הגוף הוא מרגיש אותה הוא מרגיש אותה, כשבועטים לך בתוך הרגליים ובבטן בעיטות, אתה מרגיש את הבעיטות, נכון?"**.

אפילו היה בית-המשפט נכון לקבל את גרסתו של הנאשם כי לא הייתה לו כוונה לתקוף את השוטר או להעיף את משקפיו אלא רק למנוע את איזוקו, הרי הלכה למעשה תוצאה טבעית ומסתברת מהשתוללות זו, מהעפת ידיים ורגליים לכל עבר ומבעיטות לעבר המאבטח והשוטר היא פגיעה בהם, ויש גם בנסיבות אלו לראות מראש את התרחשות התוצאה כאפשרות קרובה לוודאית. בהקשר לכך ר' ע"פ 40752-02-12 **מדינת ישראל נ' ראוף שמילוב** והדיון שנערך בו ביחס לשאלה אם התנגדות למעצר יכולה גם להוות תקיפה, והדברים בענייננו הינם מקל וחומר.

בשולי הדברים יצוין כי כל גרסתו של הנאשם ביחס להתרחשות המפורטת באישום הרביעי היא בבחינת עדות כבושה באשר זה "סכר פיו" בנוגע לאמור בעת חקירתו המשטרית.

סוף דבר:

מכל המקובץ לעיל הינני לזכות את הנאשם מן המיוחס לו באישומים הראשון והשני, למעט עבירת האיומים באישום השני, והינני להרשיעו בעבירות המיוחסות לו באישומים השלישי והרביעי.

ניתנה היום, ט"ז באלול התשע"ז, 7 בספטמבר 2017, במעמד הצדדים.

חתימה